

வருக்கொண்டு கிளைகளை யசைத்துச் சகல புவனங்
களையுந் தத்தளிக்கச் செய்யுங்கால் அப்படைநாயகம்,
அவ்விருஷத்திற் பாய்ந்து ஊடுருவி யிருகூறுகப்
பிளந்து தள்ளியது. உடனே சூரபன்மன், தனது
மாயத்திறம் ஒழிந்து கனலினும் மிக்கெனக் கனன்று
காய்ந்து பொள்ளெனப் பழைய வச்சிர தேகத்தைக்
கொண்டு வலது கரத்தில் வாள்விதிர்த்து வருவது
கண்ட அந்நெடுங் கூர்வேலானது, இரௌத்திராகார
மாகக் கொதித்து மின்னி னெரேலென அவனது வீரல்
மீக்கொண்ட மார்பிற் பாய்ந்து இருகூறுக ஈர்த்து
வீழ்த்தித் தனது உக்கிரத்தை உள்ளடக்கி அருளுருக்
கொண்டு ஆகாய கங்கையிற் படிந்து வந்து பண்டு
போற் பரமகுமாரனது திருக்கரத்திற் சொலித்துக்
கொண்டிருந்தது. பின்னர், அனேக பிரமாண்டாதிபதி
யாகிய அச்சுரனுடற்பிளப்பு இரண்டும் மயிலுருவுங்
கோழியுருவு மாயினமைகண்ட நருணலயனாகிய குமார
பகவான், கோழியைக் கொடியாக்கி மயிலை வாகன
மாக்கிக் கொண்டருள்ளன். பின்பு அச் சூரபதுமனால்
விலங்கிட்டுச் சிறை செய்யப்பட்டு இன்னல்காண்
புருக்கும் சயந்தனதி தேவர்களைத் தேவேசனாவன்,
வீரபாகு தேவரால் உடனே சமர்க்களத்தெல்லையிலே
தரும்படிசெய்ததுமன்றி, அவுணரால் மாண்டுபோய பூதர்
களையும் வீரர்களையும் உயிர்பெற்றெழுந்து வருபாக்குச்
சிந்தித்து அவ்வாறு வந்த அவர்களும் புடைமுழ நடு
நாயகமாக நின்றருளினன். பின்பு அக் குமரகுருவாகிய
கட்டிளமைக் கடவுள், சமுத்திரத்தை நோக்கி “நீ,
வீரமாகேந்திரபுரத்தைக் கரைத்து ஏகமாய் நின்றிருக்க”
எனக் கட்டளை யிட்டவாறு அதுவுஞ் செய்து முடித்தது.
உடனே அவ் விமலன், விண்டு முதலிய கடவுளர்
சூழ்தர நவவீரர் இலகூர் பூதவீரரோடும் இரண்டாயிரம்

வெள்ளம் பூதகணங்களோடும் பொருள எல்லையை
யொல்லையிற் கடந்து கந்தமாதனந் தாண்டிச் திருச்
செந்திற் பதியை யடைந்து ஒரு சிங்காதனத் தெழுந்
தருளி யிருக்குங்கால் அன்றிரவிலே தேவர் யாவரும்
நூன் முறைப்படி தன்னைப் பூசித்து மெய்ப்பத்தி
கொண்டதற் கின்புற்று, புராணத்தில்—

“நீண்டவருள் செய்திடுநெ டுந்தகைநு மக்கு
வேண்டுகுறை யுண்டெனின்வி னம்புதிர்க ளென்னக்
காண்டகைய சூர்முதல்க ளைந்தெமைய னித்தாய்
சண்டுனருள் பெற்றனமி யாதுகுறை மாதோ.

ஒன்றினி யளிப்பதுள தன்னடியம் யாக்கை
நின்றிடு பகற்றணையு நின்னிருக ழற்கண்
மன்றலை யன்புறவ ரந்தருதி யெந்தாய்
என்றிடலு நன்றெனவி ரங்கியருள் செய்தான்”

என வருமாறு “வேண்டும் வரமருள்வாம் கேட்டுக்
கொண்மின்” என்றருள்புரிந்திடலும் அத்தேவர்கள்,
‘நினதருள்பெற்ற எங்கட் கொருகுறையுமின்று. ஆயி
னும் இத்தேக நிற்குமெல்லையும் மெய்ப் பத்தியுடன்
நின்றருவடிகளை நாடிநிற்கும் வரமொன்றையே யினிக்
கொடுத்திடல்வேண்டும்” என்ற வேண்டுகோளை யங்கி
கரித்து “அன்னணமே அளித்தனம்” எனத் திருவாய்
மலர்ந்தருளினன். அளிமிக்குடையாய்! இவ்வரலாறு
களைப் புராணதாரமாகவே புகன்றனம்; அறிதி.

(அ)

கீட.—நெற்றி நேத்திர அருத்தநாரீசுவரன் பகுத்த
நெடுவேற்படை பரித்த கரமன்றி மற்றைப் பதினொரு
கரத்துங் கடவுட்காயுதம் வந்தமுல மெவன்?